

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 131

November 2017

Kære venner.

Selv om det er lidt tidligt, ønskes I alle en rigtig god jul og et godt nytår!

Det nye Sanchar bringer følgende artikler:

- Fejring af Shri Krishna Bal Lila ved Neema Behn
- Fejring af Diwali ved Neha Joshi
- Behovet for påpasselighed i udviklingen af Himalaya ved Radha Bhatt
- Besøg af elever fra Gladsaxe Gymnasium ved David Bhai

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

SANCHAR 131

Fejring af Shri Krishna Bal Lila

Neema Behn

De traditionelle lokale festivaler, de nationale helligdage og store personligheders fødselsdage bliver fejret på forskellig vis i Lakshmi Ashram. Især de store personligheders fødselsdage bliver fejret ved at læse og høre om deres arbejde og aktiviteter og opføre begivenheder fra deres liv i små skuespil.

I mange stater i Indien er gennem flere år Lord Ramas liv blevet opført hvert år på en meget enkel måde over en periode på ti dage, hvilket er kendt som Ram Lila, og rollerne blev traditionelt kun spillet af mænd. Men nu til dags spiller nogle piger roller i Ram Lila, men det er af meget nylig dato. Før i tiden og selv i dag bliver Shri Krishnas liv ikke opført på en scene.

For årtier siden fik Sarala Behn, Lakshmi Ashrams grundlægger, den ide, at ashrameleverne burde præsentere Krishna Lila på scenen for den lokale befolkning, på lignende måde som den traditionelle Ram Lila, og hun begyndte at sætte det i gang. På den tid var det sandelig en revolutionær ide, som Sarala Behn fik. Ideen om, at pigerne skulle præsentere et sådant program var utænkelig, og dengang havde de kun få chancer for at komme hjemmefra. Men i grunduddannelsen på Lakshmi Ashram blev der altid søgt efter muligheder for nye veje, hvor pigerne frit kunne udvikle et hvilket som helst aspekt i deres personlighed. Kulturelle programmer var en uadskillelig del af ashramundervisningen, og Shri Krishna Lila blev tilføjet.

Der kræves en lang forberedelse til Krishna Lila. For at præsentere begivenheder fra barndommen i Lord Krishnas liv kræves et stort antal roller med store forskelligheder – en konge, krigere, soldater, malkepiger (*gopis*), dronninger og Lord Krishna i forskellige skikkelser – barnet Krishna (*Balkrishna*) og Shri Krishna – læreren. Alle 50-55 ashramelever deltager kollektivt i at præsentere disse roller i alle scener. Alle eleverne skal inspireres og opmuntres til at påtage sig en rolle, der afhænger af deres personlighed og udtryksniveau. Nogle få elever vælger personligt deres rolle. Der bliver gjort store anstrengelser for at forberede disse piger, som af naturen er milde, elskelige, venlige og følsomme, til at fremføre sådanne roller i dramaet, som er meget krævende som for eksempel krigere og den grusomme Kong Kansa osv. Men i den kollektive anstrengelse får hver enkelt af pigerne mulighed for selv at udtrykke sig.

Den lokale befolkning venter hele året på at se opførelsen af dramaet på tidspunktet for festivalen Shri Krishna Janmasthmi¹, som falder i august eller september. Lakshmi Ashram havde startet dette program længe før der i de små byer og landsbyer var nogen form for underholdning. På den tid plejede børn og gamle, drenge og piger at komme i stort antal for at se programmet. Kvinderne ville hurtigt afslutte deres huslige arbejde og med stor iver så tidligt som muligt om formiddagen tage af sted til Lakshmi Ashram, og på deres sprog ville de sige: "Vi skal se programmet opført af Saralas piger".

Som årene er gået, har viden om dette program spredt sig vidt og bredt fra mund til mund i den lokale befolkning til deres slægtninge og familiemedlemmer, og disse mennesker er også begyndt at komme. I år var der blandt publikum til Krishna Lila en gammel kvinde, som var kommet omkring kl. ti og sad på engen foran scenen. Vi spurgte hende: "Mor, hvor kommer du fra?" Hun fortalte os, at hun var kommet fra Bageshwar, og at hun var kommet i de sidste tyve år. Vi blev meget overraskede over at høre dette, for vi havde aldrig forestillet os, at folk ville tage en bus 40 kilometer væk for at komme og se denne optræden. Senere erfarede vi, at nogle mennesker kom fra endnu fjernere egne.

Vores elevers opførelse af Shri Krishna Bal Lila² falder sammen med første dag af todages festen Shri Krishna Janmashtami i Kausani. Stadeholderne kommer fra nær og fjern, et marked med forskellige slags billige pakkenelliker skyder op, og for børnene er der forskellige slags underholdning til rådighed. I de senere år har det påvirket vores program en lille smule negativt. Før i tiden plejede publikum at komme direkte op for først at se vores program, før de gik ned for at nyde markedet, hvor mange nu først tilbringer tiden på markedet, og først derefter kommer op for at se vores program – og faktisk kommer mange slet ikke. Trods disse ændringer erfarede vi, at der i år også kom mange mennesker for at se vores program og sad der tre timer og nød hver en scene af Shri Krishna Bal Lila opført af vores piger. Det beviser, at trods alle forskellige typer underholdning, der nu lokkes med, så kommer folk selv i dag med stor begejstring og interesse for at opleve denne direkte opførelse. Vores elevers forældre og venner af Lakshmi Ashram sætter også stor pris på at se programmet.

Side om side med dette har pigerne på Lakshmi Ashram i høj grad forbedret og udfoldet deres færdigheder og evner i udførelsen af de forskellige roller. Desuden har der i de senere år været perfekte kostumer til alle de forskellige roller i stykket og ligeledes stærkt forbedrede scene-dekorationer og lydeffekter sammen med baldakinen over scenen. Af alle disse årsager ser både de, der har de forskellige roller i Shri Krishna Lila, og tilskuerne frem til Shri Krishna Janmasthmi. I nogle år har publikum generøst givet donationer, og i år modtog vi godt Rs. 8,500. Disse donationer er blevet brugt til at købe scenemikrofoner, baldakin og scenekostumer. Vi er stolte over, at der i virkeligheden blev brugt meget lidt tid til at forberede scenerne i dette store drama. Vi har brugt aftenerne og søndagene, men børnene forsøgte at indstudere deres scener på så kort tid som muligt med en intens sans for ansvarsfølelse. Dette program giver alle vores elever mulighed for at udtrykke sig rigtig godt mundtligt, mens det på samme tid giver anledning til udvikling af deres følelse af selvtillid.

¹ Festivalen Shri Krishna Janmashtami falder på den ottende dag efter fuldmåne i Hindu månekalenderens måned Bhadrapada. Denne falder i den sidste halvdel af august eller første halvdel af september.

² Shri Krishna Bal Lila – *Bal* betyder barn, mens *Lila* betyder skuespil. Således er Shri Krishna Bal Lila dramaet, der præsenterer hændelser, der fører fem til Lord Krishnas fødsel sammen med begivenheder fra hans barndom.

Fejring af festivalen Diwali

Neha Joshi

Som i de foregående år fejrede jeg også Diwali i år sammen med ashramfamilien. Bag fejringen af enhver festival er der forskellige religiøse, kulturelle og videnskabelige grunde, og der er også knyttet et antal historier til Diwali.

Efter vores travle tre ugers program med at høste høet gik vi alle sammen, ældre elever og medarbejdere og de små piger, i gang med at gøre hovedrent i alle rummene på skolen. (*Før-Diwali-rengøring er meget beslægtet med forårsrengøring i Vesteuropa!*) Væggene i rummene blev vasket over med frisk rødt mudder, og hver klasse udsmykkede deres rum som forberedelse til Diwali.

I år begyndte fejringen af Diwali den 19. oktober, tidligere på efteråret end sædvanligt. Meningen med Diwali er: "En smuk og ordentlig linje af lerlamper med væger". Ved at vedkende os den sande betydning af Diwali, hældte vi olie og væger i alle lerlamperne (*diyas*), da tusmørket sænkede sig den 19. oktober om aftenen, og tændte dem en efter en. I år tændte vi et hundrede *diyas* og arrangerede dem som omridset af en stor lampe. Kl. seks om aftenen samledes vi alle på gårdspladsen foran skolen og sang nogle sange, der hører til Diwali.

Så tog hver elev en *diya* og placerede den på rad og række på balkonerne på skolebygningen. Efter min mening fremkaldte fejringen på denne måde den sande ånd og betydning af Diwali. At blive fri for de negative egenskaber inden i os og stedet for at få positive egenskaber, at fjerne mørket og sprede lys, det er læren, som jeg tager til mig fra denne hellige festival.

Men i de senere år er den oprindelige tanke bag denne festival blevet spoleret. Pragten fra de store byer er nu nået til vores landsbyer. Få traditionelle *diyas* ses nu til dags, og i stedet for dominerer elektrisk lys. Folk nyder virkelig støjen fra larmende kinesere og andet fyrværkeri, hvilket kun fører til forurening. I de tre dage og aftener, Diwali varer, er der en frygtelig masse larm. Til trods for at der er så megen forurening, fortsætter folk kritikløst med at fyre fyrværkeri af.

Anbragt i naturens skød med træer hele vejen rundt har ashrammen givet mig megen fred, men den uønskede larm fra dalen nedenfor med væmmeligt fyrværkeri ringende i mine ører har forstyrret mig voldsomt. I år havde vi dog, uden noget fyrværkeri i ashrammen, en virkelig god Diwali.

Den følgende dag fejrede vi med 'Van Bhoj' eller 'Skov Picnic'. I de tidligere år ville vi altid gå op i skoven og nyde vores middagsmåltid der. Men imidlertid spiste vi i år pga. mangel på vand i skoven vores frokost i ashrammens spisesal og gik så bagefter op i skoven til et program med danse og sketcher. Da festivalen Diwali er associeret med Lord Shri Ramchandras liv, giver det os læren om de inspirerende kvaliteter i hans liv – tålmodighed, mod, tapperhed, retskaffen sind osv.

Således opførte vi også denne dag scener fra Ram Lila, der afbildede hændelser i Lord Ramas liv, hvilket var meget rørende. Senere fik vi stødt *chyura*. Denne *chyura*, som er tilberedt af ris, der har ligget i blød i adskillige dage og derefter er blevet ristet og så stødt, er også et symbol fra vores lokale kultur og traditioner. Bagved alt er der knyttet en mytologisk historie.

Den følgende dag velsigner søstre deres brødre med denne *chyura* og ønsker dem et langt liv. Kanti Didi lovpriste os alle med *chyura* og overøste os ligeledes med forskellige velsignelser. Vi lærer af sådanne gavmilde velsignelser, og de forsyner os med fornyet energi. De tre dages Diwali, denne festival med Lys og Kærlighed, gik rigtig godt.

Da det er en national festival, binder den os sammen som et folk, og det betyder, at vi lærer, hvordan vi skal leve i kærlighed og sammenhold befriet for enhver følelse af disharmoni. Denne festival lærer os Vedic kendskab til *Vasudhaiva Kutumbakam* – verden er én familie.

Vi vil holde os langt væk fra alt ondt indtil næste Diwali, vil rykke vores uvidenhed op med rode og stræbe efter at blive kloge, det er vores faste beslutning.

Behovet for påpasselighed i udviklingen af Himalaya

Radha Didi

Lakshmi Ashram er en skole for liv. Vi lærer af vores samfund, mens vi bor sammen på vores sted højt oppe i starten af Himalayabjergene, men vi lærer også af naturen og mennesker, når vi er væk fra vores område ude i landsbyerne ved den nærliggende Kosi-dal eller faktisk overalt i vores stat under navnet Uttarakhand.

Uttarakhand er geologisk meget skrøbelig og i en meget følsom seismisk zone, for den er en del af det Himalaya, som stadig langsomt bliver løftet op med adskillige brudlinjer. Således kan byggeprojekter og andre aktiviteter, der udføres under navnet udvikling, ikke implementeres i så stor målestok som på sletterne i Indien.

Fra Sarala Behns tid har Lakshmi Ashram til stadighed været talsmand for en blid og forsigtig holdning til naturen i disse bjerge, når som helst der blev taget initiativer nye udviklingsprojekter i Uttarakhand. Tilbage i nitten hundrede og halvfjerdsere var der blevet udarbejdet en rettesnor for bæredygtig udvikling i Himalaya, og den blev sendt til planlæggerne og lederne i regeringen underskrevet af Sarala Behn. I starten lyttede regeringen ikke til anbefalingerne, men efterhånden begyndte de at lytte og handle derefter. Men som tiden er gået, har de endnu engang glemt det nye koncept vedrørende udviklingen i Himalaya.

Nu til dags står Uttarakhand over for nogle særlig destruktive udviklingsprojekter. Det er blevet foreslået at bygge firespors hovedveje til de fire *dhams* (hellige grave for hinduerne) – Yamotri, Gangotri, Kedarnath og Badrinath – som ligger i den høje del af Himalaya tæt ved kilderne til de store floder i vores stat, nemlig henholdsvis Yamuna, Ganges, Mandakini og Alaknanda.

I foråret 2017 foretog vi en studietur til Ganges-dalen neden for Gangotri, hvor konstruktionen af en firespors hovedvej allerede er i gang. Vi blev bedrøvede og overraskede over at opdage, at den eneste tætte skov i denne højtliggende dal var blevet afmærket til fældning. Ti tusind af disse smukke, grønne deodar (ceder) træer, som kontrollerer temperaturen i denne højtliggende dal var blevet afmærket til at blive fældet skånselsløst. Vi oplevede også, at vejarbejdet blev foretaget i hurtig fart. Den voldsomme sprængning af klipper rystede hele dalen og selve bjergene. Frygten for vældige jordskred og oversvømmelser i løbet af monsunen hænger over befolkningen i landsbyerne og de små byer langs Ganges bredder. På toppen af alt dette bliver rullesten og klippestykker fra vejarbejdet vilkårligt dumpet på de stejle skrån timer neden for vejen og falder ned i Ganges-floden, der løber nedenfor.

Vi studerer sprængningen ved udvidelsen af vejen til Gangotri

Vi rejste personligt hele dette problem over for den ansvarlige minister i Uttarakhand og ligeledes via de daglige lokale aviser og forsøgte at få projektet med vejene revurderet, og vi mindede om behovet for øget påpasselighed over for Himalayas økologi.

Vi planlægger nu at indsamle flere penge, som kan give os mulighed for at studere de andre tre højtliggende dale i december 2017 - Alaknanda hvor Badrinath ligger, Mandakini hvor Kedarnath ligger og Yamuna hvor Yamnotri ligger.

Besøg af elever fra Gladsaxe Gymnasium

David Bhai

"Rigtig mange tak for at lukke os ind i jeres hjem og skole. Det har været en stærk oplevelse, og jeg har elsket at møde jer alle. Jeg vil altid huske jer piger som mit første (meget gode) indtryk af Indien. Pas på jer selv!"

Mathilde, Danmark – skrevet i Ashrammens gæstebog den 2. november 2017.

Tusmørket var ved at sænke sig om aftenen den 30. oktober, da fire og tyve elever og tre lærere fra Gladsaxe Gymnasium ankom til Kausani, hvortil de havde rejst direkte fra Danmark. Jeg var der den

aften for at møde lærerne, så vi kunne planlægge vores program for de kommende tre dage. Jeg forsøgte at forestille mig, hvordan eleverne mon følte det, for det er altid mærkeligt at ankomme til et nyt sted i mørke, og de havde rejst uden afbrydelser helt fra Danmark.

Men næste morgen blev de budt velkommen af en udsigt over Himalaya-tinderne fra deres hotel, desværre en lille smule diset, og som planlagt nåede de op på ashrammen kl. halv ti. Om formiddagen havde vi mulighed for at sidde sammen på skråningen og snakke om Lakshmi Ashram, og så før frokosten fortalte Radha Didi dem meget mere.

Efter frokost fik vi alle sammen mulighed for at mødes om et kulturelt program med sange og danse af både ashrapigerne og vores danske gæster. Så tilbragte de en hyggetime med de mindste elever, legede ordlege i grupper og andre indendørs lege. Det var en fornøjelse at se, hvordan de alle morede sig!

Den følgende dag nød de en vandretur i bjergene, gennem skove og små landsbyer, inden vi nåede dalen nedenfor ved de gamle templer i Baijnath. Måske havde kun få af eleverne foretaget sådan en lang vandring i bjergene, men de klarede det alle fint. Heldigvis er det på denne tid af året ikke alt for varmt!

På den sidste dag af deres alt for korte besøg nåede eleverne op til ashrammen i tide for at deltage i det praktiske arbejde sammen med vores piger. Drengene skulle hjælpe med at grave en kompostkule og en af terrassemarkerne, mens de fleste af pigerne var delt i to grupper sammen med ashrameleverne og skulle fjerne *bakaul*, en uønsket ukrudtsplante, på vores bjergskråning. De fik derefter mulighed for at se vores lager og købe nogle produkter fra ashrammen – især strikkede uldne huer og pakker med urtete (*tulsi* – *sød basilikum*).

Vi satte os sammen for sidste gang efter frokost, og både vores elever og gæsterne fra Danmark kunne stille spørgsmål til hinanden. Nu havde de danske elever fået en masse nye erfaringer, som de skulle fordøje, og vi tog afsked med dem på gårdspladsen, da de forlod os for at vandre ned til hotellet. Næste morgen skulle de rejse til Delhi, og anden del af deres program skulle finde sted.

Helt sikkert gav oplevelserne på Lakshmi Ashram, som Mathilde har skrevet, et meget specielt førstehåndsindtryk af Indien. Studieturen var et nyt projekt for Gladsaxe Gymnasium, og vi tror at både lærere og elever fandt oplevelsen uvurderlig.

Gruppen sammen med David